

Sygn. akt IV U 224/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Częstochowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Marzena Górczyńska-Bebłot

Protokolant: Oliwia Rajewska

po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2017 roku w Częstochowie

sprawy H. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania H. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w C.

z dnia 30 grudnia 2016 roku Nr (...)

oddala odwołanie

Sygn. akt IV U 224/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 grudnia 2016 roku numer (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. przeliczył ubezpieczonemu H. P. wysokość emerytury od dnia 1 listopada 2016 roku. Do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia przyjęto dochód, który stanowił podstawę wymiaru składek z 4 lat kalendarzowych, tj. od stycznia 1982 roku do grudnia 1985 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 233,49%. Podstawa wymiaru obliczona została przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 233,49% przez 717,16 złotych, tj. kwotę bazową, co dało 1.674,50 złotych. Do ustalenia wysokości emerytury Zakład uwzględnił 27 lat, 7 miesięcy okresów składkowych oraz 2 miesiące okresów nieskładkowych. Jednocześnie wskazano, iż wskaźniki wysokości podstawy wymiaru wyliczone z 20 lat kalendarzowych z całego okresu ubezpieczenia oraz z 10 kolejnych lat wybranych z 20 lat kalendarzowych okazały się niższe od tego wyliczonego z 4 lat. Równocześnie organ rentowy przekazał ubezpieczonemu należność za okres od 1 listopada 2016 roku do 31 stycznia 2017 roku wraz ze świadczeniem za luty w łącznej kwocie 2.373,20 złotych.

W odwołaniu wniesionym do Sądu ubezpieczony H. P. wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji i doliczenie do emerytury „zabranych mu 5% przez premier Suchocką”.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych – Oddział w C. wniósł o oddalenie odwołania wywodząc jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

H. P. urodził się (...). Od dnia 1 maja 1993 roku ubezpieczony uprawniony jest do pobierania emerytury. Do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia przyjęto dochód, który stanowił podstawę wymiaru składek z 4 lat kalendarzowych, tj. z okresu od stycznia 1984 roku do grudnia 1987 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 224,56%.

W dniu 15 listopada 2016 roku ubezpieczony złożył wniosek o ponowne ustalenie wysokości emerytury. Do wniosku załączył zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z (...) S.A. Kopalni (...) – J.” w J. z wykazem zarobków za lata 1972-1993.

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyliczony:

- z 20 lat kalendarzowych z całego okresu ubezpieczenia, tj. z lat 1972-1987, 1989-1992 wyniósł **205,10%**;
- z 10 kolejnych lat wybranych z 20 lat kalendarzowych z okresu 1978-1987 wyniósł **215,85%**;
- z 4 lat kalendarzowych z okresu 1982-1985 wyniósł **233,49%**.

(vide: akta rentowe)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 111 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 887 ze zm.) wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

- 1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,
 - 2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,
 - 3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty,
- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

H. P. od dnia 1 maja 1993 roku uprawniony jest do pobierania emerytury. Wysokość jego świadczenia obliczona została zgodnie z obowiązującymi wówczas przepisami, tj. ustawą z dnia 17 października 1991 roku o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytury i rent oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 1991 roku, Nr 104, poz. 450 ze zm.). Do wyliczenia podstawy wymiaru jego świadczenia, zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 2 tej ustawy przyjęto wynagrodzenia z kolejnych 4 lat kalendarzowych wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 13 lat kalendarzowych. W przypadku ubezpieczonego wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyliczony został z wynagrodzeń z okresu od stycznia 1984 roku do grudnia 1987 roku i wyniósł 224,56%. Następnie wskaźnik ten pomnożony został przez kwotę bazową. W dalszej kolejności wysokość emerytury obliczona została zgodnie z art. 10 tej ustawy, tj. przy uwzględnieniu 24% kwoty bazowej oraz po 1,3% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych i po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych.

W związku z przedłożeniem w dniu 15 listopada 2016 roku nowych dowodów w postaci zaświadczeń o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z wykazem zarobków za lata 1972-1993, organ rentowy zaskarżoną decyzją ponownie ustalił ubezpieczonemu wysokość świadczenia. W oparciu o przedłożone zarobki Zakład, celem ustalenia najkorzystniejszego wariantu, wyliczył odwołującemu wskaźnik wysokości podstawy wymiaru według trzech wariantów, tj. z 20 lat kalendarzowych z całego okresu ubezpieczenia, z 10 kolejnych lat wybranych z 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym został zgłoszony wniosek o emeryturę jak również z 4 kolejnych lat. Z wyliczeń organu rentowego wynika jednoznacznie, iż nadal najkorzystniejszy jest wskaźnik wysokości podstawy wymiaru liczony z 4 lat kalendarzowych. Z uwagi jednak, iż w przedłożonym w dniu 15 listopada 2016 roku zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu skorygowano wynagrodzenia za lata 1984-1987 obecnie korzystniejszym jest wyliczenie tego wskaźnika z okresu 1982-1985. Tak wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 233,49%. Wskaźniki wysokości podstawy wymiaru wyliczone zaś z 20 lat kalendarzowych oraz z 10 kolejnych lat wybranych z 20 lat kalendarzowych wyniosły odpowiednio 205,10% i 215,85% i okazały się niższe od wyliczonego z 4 lat kalendarzowych.

Powyższe wyliczenie jest prawidłowe i nie budzi żadnych wątpliwości Sądu.

Wbrew twierdzeniom ubezpieczonego fakt wzrostu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru o 9% nie przekłada się na wzrost emerytury o taki sam procent. Jak bowiem wskazano wyżej emerytura stanowi sumę 24% kwoty bazowej oraz iloczynu podstawy wymiaru (liczonej przy uwzględnieniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru i kwoty bazowej) i okresów składkowych i nieskładkowych liczonych w odpowiednich procentach.

Brak jest także podstaw do podwyższenia emerytury o 5% z tytułu utraty dodatków do emerytury, albowiem ubezpieczony w dacie przyznania emerytury nie był uprawniony do żadnych dodatków ani wzrostów, w tym z tytułu pracy

w szczególnych warunkach. Ustawa o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalenia emerytur i rent oraz zmianie niektórych ustaw, na podstawie której ubezpieczony nabył prawo do świadczenia, poza dodatkiem pielęgnacyjnym i dla sieroty zupełnej oraz dodatkiem za tajne nauczania oraz dodatkiem określonym

w przepisach o kombatantach oraz niektórych innych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego nie przewidywała innych dodatków, w tym z tytułu zatrudnienia w warunkach szczególnych. Żadnych innych dodatków poza dodatkiem pielęgnacyjnym nie przewiduje także obecnie obowiązująca ustawa o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.